

Arrest

nr. 189 593 van 10 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.S., beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van het dorp Nawabad, dat gelegen is in het district Mohmood Raqi van de provincie Kapisa. U bent Pashtoun en soennitisch moslim en u bent zestien jaar oud. In Afghanistan ging u nooit naar school.

Reeds enige tijd geleden stierf uw vader door een ziekte. Sinds enkele jaren was uw broer R. werkzaam als bodyguard bij het Afghaanse leger. Uw andere broer P. was soldaat in opleiding maar hij stierf aan de gevolgen van zijn druggebruik. Dit gebeurde zo'n drie à vier maanden voor uw vertrek uit het land.

Op een bepaald moment kreeg u via de imam van de moskee een dreigbrief die gericht was aan uw broer R.. Daarin werd geschreven dat uw broer niet meer zou mogen terugkeren naar het leger na zijn verlof. Iets later werd R. gedood tijdens zijn dienst voor het leger in Tagab. Na deze gebeurtenis besloot

uw moeder met haar gezin te verhuizen naar uw oom van moederszijde, waar zij tot op heden woont. U verliet Afghanistan anderhalve à twee maanden voor uw aankomst in België, waar u asiel aanvroeg op 27 november 2015.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

U legt geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient ingegaan te worden op uw broer R., die volgens uw verklaringen gewerkt zou hebben als bodyguard voor het Afghaanse leger. Omwille van zijn dood besloot uw familie dat u het land diende te verlaten (CGVS, p. 19).

U maakt het evenwel geenszins aannemelijk dat uw broer werkelijk bij het leger werkte. Gevraagd naar het werk van uw broer stelt u dat hij bij het leger werkte (CGVS, p. 11). Wanneer gevraagd wordt om zo volledig mogelijk te zeggen wat uw broer dan deed bij het leger, herhaalt u slechts dat hij bij het leger werkte (CGVS, p. 11). Nadat aangedrongen wordt om iets te vertellen over wat uw broer dan wel deed bij het leger, zegt u dat iemand die bij het leger is het land verdedigt (CGVS, p. 11). Het is opvallend dat u er niet in slaagt om op een spontane manier enige informatie te geven over de werkzaamheden van uw broer, zelfs wanneer u daar meermaals naar wordt gevraagd. Meer nog, gevraagd naar hoe zijn dagen er dan wel uitzagen, stelt u dat u dit niet weet omdat u nu eenmaal niet meeding met hem (CGVS, p. 11). Pas wanneer dan gevraagd wordt of u werkelijk niets kan vertellen over hoe een dag bij het leger er voor hem uitzag, geeft u aan dat hij diende te bewaken en uitgestuurd werd naar oorlogsgebieden in Tagab (CGVS, p. 11). De precieze locaties waarheen uw broer werd gestuurd, weet u niet (CGVS, p. 11) en evenmin weet u of hij al dan niet ooit naar andere provincies werd gestuurd om te werken (CGVS, p. 12). Ook heeft u eerst geen idee over hoelang uw broer reeds werkte bij het leger alvorens hij gedood werd (CGVS, p. 12), om na enig aandringen te vertellen dat hij geen maanden, maar eerder jaren werkte bij het leger, al weet u niet hoeveel jaar dit zouden zijn (CGVS, p. 12). Dat u zelfs niet bij benadering kan zeggen sinds wanneer uw broer in het leger diende, is zeer opmerkelijk. Verder stelt u dat uw broer u vertelde dat hij drie maanden lang een training in Kabul volgde. Hij vertelde u dat hij daar bepaalde oefeningen kreeg en er leerde samenlopen met mensen en schieten op een doelwit (CGVS, p. 12). Over welke oefeningen hij daar zoal kreeg, weet u eens te meer niets te zeggen, hetgeen een ander bedenkelijk gegeven is aangezien u er duidelijk wel met hem over gepraat heeft. Dat u bovendien niet weet waar dat trainingscentrum in Kabul dan wel gelegen was (CGVS, p. 12), stelt uw geloofwaardigheid over het voorgehouden profiel van R. verder op de helling. Vervolgens kan u geen klaarheid scheppen over het feit of uw broer al dan niet verschillende rangen doorlopen heeft in het leger (CGVS, p. 13) en weet u evenmin in welke basis in Tagab hij gestationeerd was (CGVS, p. 15); een gebrek aan kennis dat de zoveelste contra-indicatie vormt voor uw geloofwaardigheid. Dat u daarenboven aangeeft dat uw broer soms vertelde dat hij tegen de taliban vocht, maar dat u zich geen specifiek verhaal meer kan herinneren dat u is bijgebleven (CGVS, p. 15), is een ander gegeven dat bedenkelijk is. Immers, redelijkerwijs kan verwacht worden dat u zich toch minstens één verhaal zou kunnen herinneren aangezien uw broer dit werk gedurende enkele jaren zou hebben gedaan. Dat u in casu niets kan vertellen is dan ook erg vreemd in deze context.

Bovendien vertelt u dat uw broer samen met zijn commandant en twee andere soldaten ooit eens met een Rangervoertuig naar uw huis in Nawabad kwam (CGVS, p. 14-15). Het proeven van rijden was de reden van deze uitstap (CGVS, p. 13), zo stelt u. Toch mag het erg verbazen dat de commandant en zijn gevolg er geen graten in zagen om helemaal vanuit Tagab naar uw regio te komen om er enkel en alleen rijden te proeven, gezien het veelvuldig voorkomen van veiligheidsincidenten in deze regio (zoals ook blijkt uit de informatie die bij het administratief dossier gevoegd zit). Dat de hele delegatie hierbij bovendien nog haar uniform aanhad (CGVS, p. 14, 15) en zich verplaatste door middel van een Ranger is allesbehalve geloofwaardig aangezien dit transport in de Afghaanse context onmiddellijk geassocieerd wordt met de overheid. Dat u hiernaast bovendien geen idee heeft van de naam van de commandant van uw broer (CGVS, p. 14), is een andere vaststelling die ernstig doet twifelen aan uw geloofwaardigheid hierover.

U stelt vervolgens dat uw broer een kaart kreeg na het voltooien van zijn training waarop onder andere zijn foto afgebeeld stond (CGVS, p. 12). Onder meer toen hij thuis een douche nam, zag u de kaart en zijn kleren liggen (CGVS, p. 16), zo zegt u. Het is erg bedenkelijk dat uw broer deze kaart meenam naar huis wanneer hij op verlof kwam. Gezien u zelf stelt dat de taliban veelvuldig aanwezig was in uw regio (CGVS, p. 18), is het erg onlogisch dat uw broer deze kaart met foto, die hij kreeg in het kader van de training in Kabul, bij zich zou houden op het moment dat hij in verlof ging. Immers, het risico dat hij bij een checkpoint tegengehouden werd door de taliban met deze kaart op zak, was hierdoor niet denkbeeldig. Het CGVS stelt dan ook verdere vraagtekens bij deze verklaringen.

Het Commissariaat – generaal acht het opmerkelijk dat u veelal in het duister tast wanneer gevraagd wordt naar zaken die betrekking hebben op het voorgehouden beroep van uw broer R.. Dat u analfabeet bent, doet geen afbreuk aan deze beoordeling aangezien de gestelde vragen peilden naar vele verschillende facetten van het werk van uw broer R., met name de invulling van zijn werk, de periode van zijn tewerkstelling, verhalen die u gehoord heeft over zijn werk, etc. Dat u op geen van deze vragen vlot of gedetailleerd kon antwoorden, is veelzeggend over uw geloofwaardigheid van zijn beroep.

Naast bovenstaande opmerkingen, is het van belang om te benadrukken dat u geen enkel document voorlegt in verband met de voorgehouden werkzaamheden van uw broer. Nochtans zegt u zelf dat hij toch zeker in het bezit was van een kaart in verband met zijn werkzaamheden (CGVS, p. 13). Dat de documenten nu nog thuis liggen (CGVS, p. 16) terwijl u net omwille van de werkzaamheden van uw broer bij het leger en de problemen die daarop volgden, wegging uit Afghanistan is een zoveelste vaststelling die uw geloofwaardigheid verder aan het wankelen brengt.

Wat er ook van zij, voor zover het geloofwaardig kan worden geacht dat uw broer R. bij het leger werkte als bodyguard – wat dus ten sterkste wordt betwijfeld - dienen nog volgende opmerkingen gemaakt te worden.

Zo is het bijzonder opmerkelijk dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken enerzijds en deze ten aanzien van het Commissariaat-generaal anderzijds zeer sterk van elkaar afwijken. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers dat uw broer gedood werd tijdens gevechten met de Taliban en uw moeder zeer bang was dat de Taliban te weten zou komen dat hij bij het leger gewerkt heeft. Als de Taliban immers te weten zou komen dat uw broer bij het Afghaanse leger werkte, zou u immers de volgende zijn die gedood moet worden, zo stelt u (DVZ punt 5). Ten aanzien van het Commissariaat-generaal stelt u dan weer gans anders dat de Taliban al zeer goed wisten dat uw broer voor het leger werkte: ze stuurden hem zelfs enige tijd voor zijn dood een dreigbrief met het bevel zijn werk voor het leger neer te leggen. Dit is zeer tegenstrijdig aan elkaar en roept verdere vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Hetzelfde moet gezegd worden betreffende uw verklaring in de 'fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling', waarin u (gevraagd na het motief van uw komst naar België) zei dat u geen echte problemen had en dat uw moeder u naar het buitenland stuurde wegens de situatie in Afghanistan en omdat ze voor u een betere toekomst wilde. Dit alles laat weinig ruimte om geloof te hechten aan de asielmotieven die u heden aanbrengt.

Vervolgens blijkt dat u na de dood van uw broer nog een maand in uw regio verbleef. U trok samen met uw familieleden in bij uw oom van moederszijde die woonachtig was in Dorozagai, volgens uw verklaringen een subdorp dat tot Nawabad behoort (CGVS, p. 8). U verliet het land pas een maand na de dood van uw broer (vragenlijst DVZ, punt 5). Gevraagd naar uw beleving van de laatste dagen waarin u in Afghanistan verbleef, zegt u dat dit zoals vroeger was (CGVS, p. 7). U mag dan nog stellen dat u de taliban vreest in Afghanistan (CGVS, p. 19), toch geeft u ook aan dat u zelf na de dood van uw broer niet meer bent lastiggevalen door de taliban (CGVS, p. 20). Ook deze vaststelling roept vraagtekens op bij de ernst van uw vrees voor vervolging.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen moet vastgesteld worden dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

U legt geen documenten neer die een ander licht kunnen werpen op deze beoordeling.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele

bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Mahmoud Raqi in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit uw district Mahmoud Raqi nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa actueel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kapisa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2, 3, 6 en 12 van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind, van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 20, lid

3 en 5 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4, § 1 en 14 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van *“de algemene motiveringsplicht”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker merkt op dat verweerder onvoldoende rekening hield met zijn profiel als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en in het bijzonder met het hoger belang van het kind. Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting en stelt dat de opmerking op het einde van bestreden beslissing, waar de staatssecretaris erop wordt gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind op hem van toepassing is, niet volstaat om tegemoet te komen aan de uiteengezette verplichting om het hoger belang van het kind als essentiële overweging in rekening te brengen.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij een zestienjarige, ongeschoolde, Afghaanse jongen is. Hij stelt dat hij slechts een beperkt vermogen heeft om informatie op te nemen, verbanden te leggen en gehelen te zien. Hij wijst erop dat dit opviel toen hij in België met school startte in september 2015, alsook bij de overschakeling naar de OKAN-klas waar hij moeilijk aansluiting kon vinden bij de zwakste groep. Hij citeert uit een verslag van zijn coördinator. Hij stelt dat hij veel verdriet heeft over zijn familie en dat hij het moeilijk heeft om te praten over de warboel van emoties waarin hij zich bevindt. Hij stelt onzeker te zijn en te kampen met faalangst, waardoor hij veel sturing nodig heeft. Hij citeert uit het observatieverslag van zijn deelname aan een time-out week. Hij wijst er verder op dat hij omwille van zijn psychologische problemen door de psycholoog in het opvangcentrum werd doorverwezen naar een gespecialiseerd centrum en citeert een aantal sociale kenmerken die in de doorverwijzing over hem worden opgesomd: *“afzijdig/onzeker/faalangstig, beïnvloedbaar/wordt gebruikt door andere jongere in het centrum, negatief gedrag om erbij te horen, zoekt liever aansluiting bij jongens jonger dan hij”*, die volgens de psycholoog tot uiting komen in een aantal gebeurtenissen: *“automutilatie, agressie, vaak hoofdpijn, slaapproblemen, huiduitslag mogelijks ten gevolge van stress”*. Ook betreffende het gehoor citeert verzoeker de psycholoog: *“S. was niet in staat de vragen van de PO over zijn broer (die in dienst als soldaat vermoord werd door de Taliban) te beantwoorden. Als de PO bleef doorvragen antwoordde hij steeds “ik weet het niet” of “dat ben ik vergeten”. Hij was er niet met zijn gedachten bij (haakte af) en geraakte geagiteerd (reageerde soms kortaf en boos)”*. Het CLB onderzoekt momenteel of hij kan worden doorverwezen naar het buitengewoon onderwijs, aldus verzoeker. Hij stelt dat zijn advocaat aan het einde van het gehoor opmerkte dat hij het erg moeilijk kreeg zodra over zijn familie werd gesproken en dat het wegens zijn profiel moeilijk is om zaken in de tijd te schetsen. Ook zijn voogd gaf op het einde van het gehoor aan dat hij last ondervond van het feit dat er geen contact meer is met zijn familie, waardoor het tweede deel van het gehoor stroef verliep, aldus verzoeker. Zijn voogd wees er tevens op dat het relaas zoals hij dit tijdens zijn gehoor vertelde, consistent was met het relaas dat hij van in het begin aan zijn voogd vertelde maar dat hij er niet in slaagde om tijdens het gehoor details te vertellen die hij wel aan zijn voogd had verteld.

Vervolgens voert verzoeker aan dat nergens uit de bestreden beslissing of het gehoorverslag blijkt dat verweerder rekening hield met zijn profiel, zijn moeilijkheden om te vertellen over zaken uit het verleden of over zijn familie. Hij meent dat het onrealistisch is te verwachten dat hij spontaan en overtuigend zou vertellen wanneer hij al warrig overkomt voor zijn leerkrachten wanneer hij over het voorbije weekend vertelt. Hij wijst erop dat hij er erg mee worstelt dat hij het contact met zijn familie heeft verloren en niet weet hoe het met hen gaat en dat hij het moeilijk heeft deze en andere gevoelens te uiten. Hij stelt dat hij met de hulp van zijn voogd via de dienst Tracing van het Rode Kruis zijn familie probeerde op te sporen, echter tot nu toe zonder succes.

Betreffende het bezoek van zijn broer en diens commandant en twee andere soldaten stelt verzoeker dat hij heeft verteld wat hij er zich zelf van herinnert en wat hij zelf heeft kunnen vaststellen, doch dat hij niet heeft beweerd dat het proeven van druiven de enige reden was dat zijn broer met diens commandant naar hun huis kwam. Volgens hem was er mogelijks een andere reden, maar die kent hij niet. Aangaande het feit dat zijn broer en diens gezelschap in uniform en een legervoertuig langskwamen, stelt verzoeker dat verweerder zich hiervoor enkel baseert op zijn verklaringen, die,

gezien zijn profiel, beperkte vaardigheden en leeftijd, op dit punt geen duidelijke verklaring kunnen geven, en op het administratief dossier, dat volgens verzoeker geen enkele specifieke informatie over Tagab bevat. Ook betreffende het feit dat zijn broer diens kaart als bewijs van tewerkstelling bij het leger mee naar huis zou nemen, stelt verzoeker dat hij oprecht en eerlijk heeft verklaard wat hij heeft kunnen vaststellen en wat hij zich herinnert, doch dat niet kan worden verwacht dat hij kritische vragen zou kunnen beantwoorden of de bedenkingen van verweerder zou kunnen weerleggen wanneer het voor hem al moeilijk is om de dagen van de week te onderscheiden. Verzoeker wijst erop dat verweerder volgens hem geen objectieve elementen onderzocht hoewel hij hiertoe in het kader van de samenwerkingsplicht nochtans verplicht is. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Wat betreft zijn beperkte kennis over het werk van zijn broer, voert verzoeker aan dat dit gebrek aan kennis ook kan voortvloeien uit het feit dat het in de Afgaanse cultuur niet de gewoonte is erg openhartig te vertellen. Zijn broer sprak wel eens over zijn werk, maar vertelde niet veel meer dan dat hij in dienst was in Tagab en gaf nooit details. Hij wijst erop dat hij zelf erg jong was en dat hij bijvoorbeeld ook niet wist wat zijn vader deed als beroep. Over de bedreigingen van de taliban werd hij pas later op de hoogte gebracht door zijn moeder en oom. Hij meent tevens dat verweerder rekening had moeten houden met objectieve informatie waaruit volgens hem blijkt dat familieleden van militairen in Afghanistan een risicoprofiel hebben. Hij citeert uit een aantal rapporten. Verzoeker meent dat hem het voordeel van de twijfel had moeten worden toegekend.

Verder stelt verzoeker dat de samenwerkingsplicht in hoofde van verweerder voor minderjarigen extra groot is. Hij merkt op dat in de proceduregids van UNHCR wordt voorgeschreven dat de vraag om bescherming van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling *"must be determined in the first instance according to the degree of his mental development and maturity"*. Volgens hem wordt er door UNHCR vanuit gegaan dat een persoon van zestien jaar of ouder over voldoende maturiteit beschikt om met reden de vrees voor vervolging in te schatten, doch hij stelt dat het slechts om een algemene richtlijn gaat en dat de maturiteit van geest moet worden beoordeeld aan de hand van persoonlijke, familiale en culturele factoren. Wanneer de minderjarige niet over voldoende maturiteit beschikt, stelt UNHCR dat meer aandacht dient te worden gegeven aan objectieve factoren, aldus verzoeker. Hij stelt ook dat het voordeel van de twijfel bij minderjarigen ruim moet worden toegekend.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van *"de algemene motiveringsplicht"*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker voert aan dat het administratief dossier geen enkele concrete informatie bevat over de veiligheidssituatie in zijn district, enkel informatie over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, in de provincie Kabul en over de aanwezigheid van IS in Afghanistan. Hij meent dat het niet volstaat dat er uit zijn district nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten, daar het feit dat de berichtgeving schaars is, niet betekent dat een regio veilig is. Hij wijst er ook op dat verweerder niet heeft onderzocht of hij, in de veronderstelling dat zijn district veilig zou zijn, er op een veilige manier kan geraken vanuit Kabul. Verzoeker acht het gebrekkig onderzoek van verweerder gezien de algemene volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan en gezien zijn profiel, onaanvaardbaar.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zeven rapporten (stukken 2-3 en 9-13), een verslag van zijn voogd (stuk 4), een attest van zijn schoolcoördinator (stuk 5), een observatieverslag van een time-out week (stuk 6), een aanmelding door een psycholoog (stuk 7) en een bericht van het Rode Kruis (stuk 8).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de pagina's 47 tot en met 56 van het EASO *"Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation"* van november 2016 (bijlage 1).

Met een aangetekend schrijven van 19 mei 2017 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota een “*Verslag M-Decreet*” bij (rechtsplegingsdossier, stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd omwille van de tewerkstelling van zijn broer bij het leger. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat zijn broer bij het leger werkte gelet op (a) zijn gebrekkige kennis over zijn broers tewerkstelling, (b) het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaring dat zijn broer samen met diens commandant en twee soldaten in uniform en een voertuig dat in de Afghaanse context met de overheid wordt geassocieerd naar zijn huis zouden komen in een regio met veelvuldige veiligheidsincidenten, (c) het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaring dat zijn broer een kaart met foto, die hij kreeg na het voltooien van zijn training, zou meenemen naar huis tijdens zijn verlof gezien het risico hiervan bij de checkpoints van de taliban, (ii) zijn analfabetisme geen afbreuk doet aan het voorgaande, (iii) hij geen enkel document voorlegt betreffende de werkzaamheden van zijn broer, terwijl hij wel verklaart dat zijn broer een kaart had in verband met zijn werkzaamheden, (iv) zijn verklaringen doorheen zijn asielprocedure (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS)) niet coherent zijn, en (v) hij na dood van zijn broer nog een maand in Afghanistan verbleef, gedurende welke periode hij niet meer werd lastiggevallen door de taliban.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uit het geheel van de verslagen die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 4-7 en rechtsplegingsdossier, stuk 13) en gelet op het feit dat verzoeker in zijn land van herkomst geen scholing heeft genoten (administratief dossier, stuk 22, verklaring 11) blijkt dat verzoekers intellectuele capaciteiten beperkt zijn en dat hij hierdoor niet in de mogelijkheid is om steeds op een gedetailleerde en samenhangende wijze te communiceren. Uit het “*Verslag M-Decreet*” (rechtsplegingsdossier, stuk 13) blijkt dat hij beter zou geplaast zijn in het buitengewoon onderwijs en dat hij de nodige structuur en omkadering nodig heeft waarbij op een trage, duidelijke en eenvoudige wijze met hem dient te worden gecommuniceerd. Gelet op de voormelde gegevens, kan het niet als redelijk worden beschouwd om van hem te verwachten dat hij weet naar welke precieze locaties zijn broer als soldaat in het Afghaanse leger werd gestuurd, hoeveel jaren zijn broer precies bij het Afghaanse leger werkzaam was, welke precieze oefeningen zijn broer tijdens zijn opleiding in Kabul allemaal diende te doen of waar deze opleiding precies in Kabul doorging, welke rangen zijn broer in het Afghaanse leger heeft doorlopen, in welke basis in Tagab zijn broer was gestationeerd of wat de precieze reden was voor het bezoek van zijn broer aan zijn woning samen met diens commandant en twee soldaten. Verzoeker wist te vertellen dat zijn broer reeds meerdere jaren bij het Afghaanse leger werkte, dat hij een training volgde in Kabul, dat hij gestationeerd was in Tagab en dat hij een kaart van het leger had. Gezien zijn beperkte intellectuele capaciteiten en de stress die gepaard gaat met een gehoor op het CGVS die in hoofde van verzoeker kan leiden tot verwarring en een moeilijke communicatie, zoals blijkt uit voormelde verslagen, tonen deze verklaringen op het eerste gezicht aan dat verzoeker aannemelijk maakt dat zijn broer bij het Afghaanse leger werkzaam was.

Echter kan daarnaast ook worden vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn asielprocedure meerdere elementen aan zijn asielrelaas toevoegt. Het loutere feit dat zijn broer werkzaam was bij het Afghaanse leger, betekent immers niet dat verzoeker *ipso facto* persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen of dat zijn broer door de taliban zou zijn bedreigd. In zijn “fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling” (administratief dossier, stuk 7) verklaarde verzoeker als motief voor zijn immigratie naar België dat hij geen echte problemen had en dat zijn moeder hem naar het buitenland stuurde voor een

betere toekomst wegens de situatie in Afghanistan. Tijdens zijn interview op de DVZ (administratief dossier, stuk 22) verklaarde verzoeker vervolgens dat zijn broer als soldaat in het Afghaanse leger omkwam bij gevechten in Tagab, dat zijn broer werd vermoord door de taliban en dat zijn moeder bang was dat de taliban te weten zouden komen dat zijn broer bij het Afghaanse leger heeft gewerkt. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker dan weer dat zijn broer voorafgaand aan zijn dood een dreigbrief van de taliban zou hebben ontvangen waarin hem werd opgedragen om niet meer naar het leger terug te keren na zijn verlof, waarna zijn broer werd vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 19). Desondanks verzoekers beperkte intellectuele capaciteiten kan redelijkerwijze nog steeds van hem worden verwacht dat hij aan de hand van coherente en eenduidige verklaringen van bij de aanvang van zijn asielprocedure een gelijklopend en consistent asielrelaas naar voren brengt, *quod non in casu*. Verzoekers asielrelaas evolueert immers doorheen zijn asielprocedure van een vertrek uit zijn land van herkomst omwille van de algemene situatie in Afghanistan, over een vrees voor de taliban die niet mogen te weten komen dat verzoekers broer in het Afghaanse leger diende, naar een vrees voor de taliban die zijn broer juist vermoordden omdat die in het Afghaanse leger diende. Dit klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde dat hij na de dood van zijn broer niet meer werd lastiggevallen door de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 20). Uit de door verzoeker bijgebrachte verslagen blijken weliswaar zijn beperkte intellectuele capaciteiten, doch er kan niet uit worden afgeleid dat verzoekers capaciteiten dermate beperkt zijn dat hij niet in staat is om op een coherente wijze de grote lijnen die de kernaspecten van zijn asielrelaas uitmaken uiteen te zetten. Verzoekers verklaringen over deze grote lijnen lopen dermate ver uiteen, dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift nog aanvoert dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid en met het hoger belang van het kind, dient er vooreerst op gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is. Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het attest van het Rode Kruis (verzoekschrift, stuk 8) blijkt enkel dat verzoeker het Rode Kruis heeft gevraagd om zijn familie in Afghanistan te contacteren. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker ervan uitgaat dat zijn moeder, broers en oom nog steeds woonachtig zijn in Nawabad (gehoorverslag, 7 en 8). Hij kan evenwel geen contact met hen opnemen omdat hij zijn gsm onderweg naar Europa verloor en vervolgens in Bulgarije ook nog eens het telefoonnummer van zijn oom kwijtspeelde (gehoorverslag, 9).

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-3 en 9-13) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Mahmoud Raqi in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit uw district Mahmoud Raqi nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mahmoud Raqi van de provincie Kapisa actueel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kapisa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Uit de aan verweerders nota met opmerkingen toegevoegde informatie (bijlage 1) blijkt dat de hiervoor geciteerde analyse correct en pertinent is. Verzoeker uit weliswaar kritiek op deze analyse, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de informatie waarop deze analyse is gebaseerd onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER